

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/24/2025
Identifikačné číslo spisu:	6120370856
Dátum vydania rozhodnutia:	24.02.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6120370856.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35724803, zastúpená Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53255739, proti žalovanej E. Z., narodenej XX. E. XXXX, F. S. XX, zastúpená ZEMPLÍN - S, občianske združenie, Michalovce, Topoliarska 2829/174, IČO: 53360851, o zaplatenie 3.937,36 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 29Csp/5/2020, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. júla 2024 č. k. 2CoCsp/5/2024 - 341, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 29Csp/5/2020 - 269 zo dňa 11. 08. 2023 rozhodol, že žalobu v celom rozsahu zamietá (výrok I.) a žalovanej priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.)

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca pôvodne domáhal od žalovanej zaplatenia 3.937,36 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.577,27 eura od 23. 06. 2020 do zaplatenia a náhrady trov konania. Skutkovo žalobu odôvodnil tým, že dňa 16. 06. 2015 právny predchodca žalobcu (Poštová banka, a.s.) uzavrel so žalovanou Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej jej poskytol úver vo výške 5.000 eur a žalovaná sa zaviazala poskytnutú čiastku vrátiť spolu s úrokmi a poplatkami podľa Zmluvy v pravidelných mesačných splátkach. Žalovaná úver riadne a včas nesplácala, čím porušila svoje zmluvné povinnosti a v dôsledku omeškania s úhradou predpísaných splátok právny predchodca žalobcu upozornil žalovanú na omeškanie s úhradou splatných splátok a možnosť predčasného zosplatnenia úveru výzvou zo dňa 02. 01. 2019. Žalovaná dlžné splátky neuhradila, preto právny predchodca žalobkyne úver zosplatnil, o čom žalovanú informoval oznámením o predčasnej splatnosti úveru zo dňa 29. 01. 2019. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaná ešte vykonala čiastkové

úhrady v celkovej výške 166 eur. Pohľadávka žalobkyne ku dňu podania žaloby tak predstavovala sumu 3.937,36 eura, pozostávajúcu z istiny vo výške 3.577,27 eura, zmluvného úroku vo výške 87,85 eura, zákonného úroku z omeškania vo výške 254,24 eura a poplatkov vo výške 18 eur. Právny predchodca žalobkyne v priebehu konania postúpil pohľadávku na žalobkyňu zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 26. 04. 2022.

1.2. Súd prvej inštancie prvýkrát vo veci rozhodol rozsudkom z 08. 09. 2021, v ktorom žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1.699,07 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 23. 06. 2020 do zaplatenia, konanie o zaplatenie sumy 446 eur zastavil, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Po odvolaní žalovanej voči vyhovujúcemu výroku rozsudku bol tento rozsudok zrušený vo vyhovujúcom výroku a vrátený súdu prvej inštancie na ďalšie konanie uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoCsp/97/2021-169 z 27. 04. 2022 pre predčasné a nepreskúmateľné závery súdu prvej inštancie v skutkových okolnostiach prípadu.

1.3. Súd prvej inštancie po zrušení a vrátení veci vykonal ďalšie dokazovanie. Na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), § 503 ObZ, § 1 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“), § 7 ods. 1 ZoSÚ, § 9 ods. 1, 2 ZoSÚ, § 11 ods. 1 písm. a), b), d) ZoSÚ, § 17 ods. 1, 2 ZoSÚ, § 92 ods. 8 Zákona o bankách, § 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 53 ods. 1, 4, 5, 9 OZ, § 54 ods. 1, 2 OZ, § 524 ods. 1, 2 OZ, § 525 ods. 1, 2 OZ, § 517 ods. 1, 2 OZ, § 565 OZ, § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. V súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami súd prvej inštancie mal za preukázané, že neboli sporné skutočnosti vyplývajúce z obsahu žaloby a k nej predložených dôkazných listín, a to že právny predchodca žalobkyne (Poštová banka, a.s.) uzavrel so žalovanou dňa 16. 06. 2015 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovanej poskytol úver vo výške 5.000 eur a žalovaná sa úver zaviazala splácať v 108 mesačných splátkach po 70 eur, so splatnosťou prvej splátky dňa 25. 07. 2015, s termínom poslednej splátky dňa 25. 06. 2024, s RPMN vo výške 10 %, s fixnou úrokovou sadzbou 9,50 % v deň uzavretia zmluvy, s celkovou čiastkou, ktorú mala žalovaná zaplatiť vo výške 7.430,76 eura. Právny predchodca žalobkyne upozornil žalovanú výzvou zo dňa 02. 01. 2019 na omeškanie s úhradou splatných splátok a možnosť predčasného zosplatenia úveru. Žalovaná dlžné splátky neuhradila, preto právny predchodca žalobcu úver zosplatnil, o čom žalovanú informoval oznámením o predčasnej splatnosti úveru zo dňa 29. 01. 2019. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 26. 04. 2022 právny predchodca žalobkyne (postupca) postúpil pohľadávku uplatnenú v tomto konaní na žalobcu ako postupníka. Predmetom konania zostalo zaplatenie sumy 1.699,07 eura a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne od 23. 06. 2020 do zaplatenia.

1.4. Uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 08. 09. 2022, sp. zn. 29Csp/5/2020-202 bolo vyhovené návrhu žalobkyne na zmenu účastníka konania, tak že na miesto žalobkyne vstúpila do konania spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o.

1.5. Súd prvej inštancie v rozsudku konštatoval, že žalobkyňa nie je v tomto spore aktívne vecne legitimovaným subjektom, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol. Podľa súdu prvej inštancie žalovaná bola v omeškaní so splátkou splatnou dňa 25. 11. 2018 vo výške 70 eur, pričom do omeškania sa žalovaná dostala 26. 11. 2018, najbližšou nasledujúcou splátkou splatnou po uplynutí lehoty troch mesiacov od omeškania so zaplatením, t.j. po 26. 11. 2018 bola splátka splatná dňa 25. 03. 2019 (pretože do splatnosti splátky splatnej dňa 25. 02. 2019 ešte neuplynuli tri mesiace). Veriteľ v písomnom podaní zo dňa 02. 01. 2019 upozornil žalovanú, že ku dňu 02. 01. 2019 je pohľadávka banky vyplývajúca zo zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti. Mimoriadnu splatnosť úveru veriteľ vyhlásil ku dňu 29. 01. 2019, avšak týmto dňom nedošlo k uplynutiu troch mesiacov od splatnosti splátky, pre omeškanie ktorej sa stal splatný celý dlh. Súd prvej inštancie konštatoval, že požiadanie o úhradu celého zostatku dlhu naraz je možné len po uplynutí 3 mesiacov od splatnosti niektorej neuhradenej splátky, čo však zo strany veriteľa nebolo splnené a týmto nesplnením zákonnej podmienky nedošlo k platnému zosplateniu dlhu. Súd prvej inštancie tento spor uzavrel tak, že na žalobkyňu nebola pohľadávka, ktorej zaplatenia sa žalobou domáha, riadne postúpená, pretože podľa § 17 ods. 1 písm. b) ZoSÚ v spojení § 92 ods. 8 Zákona o bankách sa v konkrétnom prípade nepostupovala pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru a nebola postupovaná pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pretože nedošlo k platnému a zákonnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru.

1.6. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 zákona

č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 18. júla 2024 č. k. 2CoCsp/5/2024 - 341 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.) a stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania (výrok II.).

2.1. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP a v rozsahu námietok žalobkyne vymedzených v podanom odvolaní dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a odvolacie dôvody neboli naplnené. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny, a preto ho potvrdil.

2.2. Podstatou odvolania žalobkyne bola polemika so spôsobom, ako súd prvej inštancie vyhodnotil vyhlásenie predčasnej splatnosti celého úveru a následne aktívnu vecnú legitímáciu žalobkyne v tomto spore. Je nespornou skutočnosťou, že pohľadávka uplatňovaná v konaní voči žalovanej vyplývala zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, preto súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenia o predpokladoch postúpenia pohľadávky z takej zmluvy vyplývajúcich z § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ, § 17 ods. 1 ZoSÚ a § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

2.3. Odvolací súd uviedol, že stratou výhody splátok je stav, keď v dôsledku delikvencie dlžníka, v zmysle omeškania so splnením niektorej splátky, a následnej legítimnej žiadosti veriteľa, nastane splatnosť celej neuspokojenej časti pohľadávky naraz, čím sa negujú účinky rozloženia dlhu na jednotlivé splátky. V režime § 565 OZ nenastáva teda splatnosť celej pohľadávky omeškaním dlžníka so splatením niektorej zo splátok, ale je podmienená dispozitívnym úkonom veriteľa vo forme žiadosti o plnenie celku, na ktorú je veriteľ v dôsledku omeškania dlžníka oprávnený. Toto svoje právo veriteľ môže, ale nemusí využiť, a je na rozhodnutí veriteľa, pre omeškanie ktorej splátky toto právo využije. V prípade, ak sa veriteľ rozhodne, že pre neuhradenie niektorej zročnej splátky toto právo využije, môže tak urobiť len za splnenia podmienok uplynutia 3 mesiacov od zročnosti neuhradenej splátky (53 ods. 9 OZ), upozornenia na možnosť využitia práva úver zosplatiť najmenej 15 dní pred jeho využitím (§ 53 ods. 9 OZ) a zároveň využitie tohto práva veriteľa do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky (§ 565 OZ).

2.4. Ďalej odvolací súd poukázal na to, že účinky prejavu vôle doručované adresátovi môžu nastať len v prípade, ak je v konaní preukázané, že zásielka bola riadne doručovaná na adresu dlžníka. Nepostačuje len akékoľvek odoslanie zásielky (nepostačujú podacie hárky podané na prepravu), ako to vyplýva aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 5Cdo/129/2010 a 5Cdo/36/2020, keďže rozhodujúce je objektívne hľadisko, teda možnosť adresáta reálne sa oboznámiť s obsahom vôle veriteľa, až kedy môžu nastať právne účinky prejavenej vôle, či už na vyvolanie predčasnej splatnosti celého dlhu alebo smerujúcej k splneniu zákonných predpokladov výzvy na úhradu dlhu, s ktorým hmotnoprávna úprava spája oprávnenie veriteľa na jeho zosplatenie. Žalobkyňa mohla nadobudnúť oprávnenie na vymáhanie pohľadávky voči žalovanej na základe zmluvy o postúpení pohľadávky (§ 524 OZ) len v prípade, ak by predmetom postúpenia bola pohľadávka zo spotrebiteľského úveru po konečnej splatnosti vrátane účinného zosplatenia dlhu (§ 17 ZoSÚ), a súčasne, ak by žalovaná bola v omeškaní s plnením dlhu po dobu dlhšiu ako 90 dní, a to napriek predchádzajúcej písomnej výzve banky, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

2.5. Odvolací súd uviedol, že v prípade, akou je prejednávaná vec, kedy v spotrebiteľských sporoch žalobcom je subjekt, ktorý odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu zo zmluvy o postúpení pohľadávok, rozhodovacia prax súdov je ustálená v požiadavke skúmania aktívnej vecnej legitímácie najmä vo vzťahu k dodržaniu § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktorý stanovuje podmienky pre platné postúpenie bankovej pohľadávky inému subjektu v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 a § 565 OZ. Žalobkyňa do súdneho spisu nedoručila písomnosti preukazujúce splnenie týchto povinností. Žalobkyňa súdu prvej inštancie doručila podací hárok zo dňa 03. 01. 2019, čo preukazuje, že toho dňa odoslala na poštovú prepravu zásielku určenú pre žalovanú, no nepreukázala doručenie tejto písomnosti a teda to, že sa predmetná zásielka dostala do dispozičnej sféry žalovanej. Odvolací súd dodal, že až dôjdením prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať, pričom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/129/2010, a tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/43/2019.

2.6. Z uvedeného bolo pre odvolací súd zrejmé, že neboli splnené právnou úpravou vyžadované podmienky postúpenia ku dňu predchádzajúcemu účinnosti zmluvy o postúpení (26.4.2022), od ktorej

žalobkyňa odvodzovala svoju aktívnu vecnú legitímáciu, a teda právo na plnenie voči žalovanej ako jej nový veriteľ. Zároveň odvolací súd uviedol, že z tohto dôvodu sú odvolacie námietky žalobkyne, ktoré sa týkajú určenia prvej omeškanej splátky žalovanej, nedôvodné.

2.7. Zmluva o postúpení pohľadávky je pre nenaplnenie zákonom stanovených predpokladov podľa § 92 ods. 8 OZ neplatná pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ, § 525 OZ), tento záver zodpovedá už ustálenej rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (porovnaj napr. 1Cdo/147/2017, 7Cdo/26/2017). Judikátornej praxi najvyšších súdnych autorít zodpovedá tiež procesný postup súdu a z neho vyvedené hmotnoprávne následky vyplývajúce z jeho povinnosti aj bez námietok prihliaďať na neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok osobitne v konaní s ochranou slabšej strany sporu, kedy dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, ak spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa (NS SR 4Cdo/162/2020). Bez zreteľa na skutočnosť, že dlžník ostáva v prípade nesplnenia svojho záväzku naďalej zaviazaný povinnosťou na vrátenie dlhu, v zmysle zákonnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských sporov je právne významné, kto je veriteľom spotrebiteľa a pokiaľ postúpenie pohľadávky odporuje zákonu, na takúto absolútnu neplatnosť právneho úkonu prihliaďa súd ex offo.

2.8. Opodstatnené neboli ani výhrady odvolateľky vo vzťahu k tvrdenému rozporu právneho názoru súdu prvej inštancie, ktorý pokiaľ pripustil uznesením vstup žalobkyne do konania na základe predloženej zmluvy o postúpení, bol povinný podľa odvolateľky vychádzať z takto prejedlikovaného názoru o existencii aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne. Žalobkyňa sa stala účastníkom sporu na základe procesného rozhodnutia v zmysle § 80 ods. 2 CSP. Rozsah skutkových zistení a právneho posúdenia súdu pri rozhodovaní o vstupe ďalšieho subjektu do konania sa viaže len na skúmanie podmienok konania (§ 161 CSP), pokiaľ ide o subjekty sporu, k ich právnej a procesnej subjektivite, nie však vecnej legitímácii, a tomu, či existuje taký prejav vôle, s ktorým zákonná úprava spája účinky prevodu, resp. prechodu práv a povinností, ktoré sú predmetom súdneho sporu. Ak nie sú zrejme zjavné nedostatky právneho úkonu, na základe ktorého žalobca takýto procesný úkon učinil, ani neexistujú prekážky konania, súd jeho návrhu vyhovie. Vyhodnotenie aktívnej vecnej legitímácie teda toho, či tvrdené právo veriteľa naozaj existuje, je už otázkou právneho posúdenia súdom vzťahujúce sa k meritórnemu rozhodnutiu vo veci samej. Vyhodnotenie splnenia predpokladov pre procesnú zmenu sporovej strany, sa skúma z procesného hľadiska, či prejav vôle je spôsobilý vyvolať účinky sledované zákonom v zmysle prevodu alebo prechodu práva na iného. Konanie a rozhodovanie vo veci samej, v ktorom štádiu skúma otázku skutočnej existencie práva veriteľa je až výsledkom vykonaného dokazovania predchádzajúceho meritórnemu rozhodnutiu súdu. Samotné rozhodovanie v štádiu procesného úkonu - rozhodnutia o zmene sporovej strany v žiadnom smere neprejudikuje rozhodnutie súdu vo veci samej (NS SR 4Cdo/113/2006, 1Obdo/4/2014, 2Obdo/102/2020, Komentár autorov Civilného sporového poriadku M. Števec a spol., II. vydanie, rok 2022, strana 303 - 307). Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie rozhodol o vstupe žalobkyne do konania na základe zákonom predvídaného postupu a aplikácie zodpovedajúcej právnej úpravy, ktorú aj správne interpretoval, a následne správne konštatoval nedostatok jej aktívnej vecnej legitímácie na uplatnenie pohľadávky voči žalovanej.

2.9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, ale žiadne preukázateľné trovy jej v ňom nevznikli. Žalobca bol neúspešný, preto mu náhrada trov odvolacieho konania neprislúcha. A tak nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal žiadnej zo strán.

3. Žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolaťka“) podala voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP, § 421 ods. 1 písm. a) CSP, žiadajúc, aby dovolací súd zrušil v celom rozsahu napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Dovolaťka namietala porušenie práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP v súvislosti s nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu, keďže odvolací súd podľa názoru žalobkyne odôvodnil svoj rozsudok zmätočne, nekonzistentne a nepredvídateľne, nakoľko právne závery odvolacieho súdu uvedené v odôvodnení sú v extrémnom rozpore s doslovným znením zákona, odbornej literatúry, ako aj právnymi závermi v rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít a iných krajských súdov, čo žiadnym spôsobom neprispieva k princípu právnej istoty. Ak konajúci súd pripustil zmenu na strane žalobkyne a následne žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobkyne zamietol, potom je následný záver konajúceho súdu v rozhodnutí o veci samej

nepreskúmateľný a v rozpore so svojím predchádzajúcim záverom, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.2. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ktorý je daný vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu závisí od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odkloní od rozhodovacej súdnej praxe dovolacieho súdu dovolateľka vymedzila pri riešení právnej otázky, ktorá sa týka skutočnosti: „či doručenie do dispozičnej sféry adresáta preukázané podacím hárkom spôsobuje účinky riadneho doručenia, pokiaľ je adresátom spotrebiteľ.“ Uviedla, že v otázke doručovania do dispozičnej sféry zaujal stanovisko dovolací súd v judikáte publikovanom v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod R 4/2021. V tejto súvislosti poukázala aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/90/2023 zo dňa 29. 11. 2023 v skutkovo a právne zhodnej otázke. Podľa názoru žalobkyne táto považuje za nesprávne právne posúdenú otázku, či doručenie do dispozičnej sféry adresáta preukázané podacím hárkom spôsobuje účinky riadneho doručenia, pokiaľ je adresátom spotrebiteľ s tým, že poukazuje najmä na odklon od rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/129/2010, sp. zn. 1ObdoV 63/2005 a sp. zn. 5Cdo/36/2020, publikované v zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod R 4/2021, ako aj v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky so sp. zn. 4Cdo/90/2023 z 29. 11. 2023. Predmetnou položenou dovolacou otázkou sa už dovolací súd zaoberal v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/36/2020, publikovanom v zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod R 4/2021, ktoré treba považovať za súčasť ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Zároveň pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitímáciu žalobkyne v tomto konaní poukázala na odklon odvolacieho súdu od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej súd skúma aktívnu vecnú legitímáciu ex offio - činí tak kedykoľvek v priebehu konania a bez akýchkoľvek rozumných pochybností tak činí v čase, kedy má dôjsť k zmene subjektu na strane žalobcu. Súdne rozhodnutia (aj keď procesnej povahy) by si z logiky vecí nemali protirečiť a poukázala pritom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/57/2020 zo dňa 29. 09. 2021. Žalobkyňa odôvodnila nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom v súlade s prostriedkami procesného útoku, ktoré už v konaní uviedla. Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 OZ vyplýva, že právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením má za účel zabezpečiť spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Vo vzťahu k samotnému podaciemu hárkou poukázala na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, a to uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo/90/2023 z 29. 11. 2023, sp. zn. 2 Sžf 8/2009 zo dňa 06. 07. 2010, sp. zn. 5Obdo/2/2017 zo dňa 30. 01. 2018, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 174/09-19 zo dňa 24. 06. 2009. Žalobkyňa považuje za preukázané, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, ak neakceptoval podací hárok ako dôkaz o doručení písomnosti do dispozičnej sféry žalovanej, pričom sa jedná o kardinálnu otázku v konaní, od ktorej závisí úspech žalobkyne v predmetnom spore (aktívna legitímácia žalobkyne). V posudzovanom prípade teda došlo v súlade s ust. § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a nemožno súhlasiť so závermi súdu prvej inštancie, že by bolo uplatnenie tohto práva vykonané v rozpore so zákonom, v dôsledku čoho súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak napriek tomu dospel k záveru o neplatnom uplatnení práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru.

4. Žalovaná sa vo vyjadrení k dovolaniu v plnom rozsahu stotožňuje so závermi odvolacieho súdu, rozsudok považuje za vecne a obsahovo správny a dovolanie podané žalobkyňou za účelové. Žalobkyňa nepreukázala doručenie postúpenia pohľadávky žalovanej, čím neuniesla dôkazné bremeno. Tvrdenie žalobkyne, že pohľadávka bola žalovanej doručená do jej dispozičnej sféry nemá oporu v zákone. Poukázala na body 21. až 24. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, s tým, že svoju argumentáciu oprela aj o citované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/129/2010, sp. zn. 5Cdo/36/2020, sp. zn. 3Cdo/43/2019, na ktoré odkázal odvolací súd. Žalobkyňa sa nevysporiadala s preukázaným tvrdením žalovanej, a to, že zmena účastníka v konaní nezakladá automaticky jej aktívnu vecnú legitímáciu a preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne zamietol a rozsudok odvolacieho súdu potvrdil.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§

35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

7. Žalobkyňa prípustnosť dovolania v danej veci vyvodzovala (aj) z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľka v týchto súvislostiach namietala, že odvolací súd odôvodnil svoj potvrdzujúci rozsudok zmätočne, čo žiadnym spôsobom neprispieva k princípu právnej istoty. Ide o nepredvídateľné a nepreskúmateľné rozhodnutie, ktoré len zdanlivo poskytuje odpoveď na základnú otázku konania ohľadom preukázania doručovania do dispozičnej sféry adresáta prostredníctvom podacieho hárku, resp. doručovania ako takého.

8. V prvom rade treba uviesť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/41/2017, sp. zn. 3Cdo/214/2017, sp. zn. 8Cdo/5/2017, sp. zn. 8Cdo/73/2017, sp. zn. 9Cdo/213/2021). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní došlo k nim tvrdenej vade zmätočnosti, pričom takúto vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil.

9. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu (resp. účastníka konania), právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

10. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej

relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

10.1. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

11. V súvislosti s námietkou dovolateľky o nedostatočnom odôvodnení a nepresvedčivosti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP je vo všeobecnosti možné považovať to, že odvolací súd rozhodnutie neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, avšak v tomto prípade tomu tak nie je. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje jasné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých založil svoje rozhodnutie. Odvolací súd sa dostatočne a logicky vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a s odvolacími námietkami. Konajúce sudy zaoberajúc sa aktívnou vecnou legitímáciou žalobkyne skúmali a následne dôsledne odôvodnili, či boli dodržané podmienky postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách keď dospeli k záveru, že tieto podmienky splnené neboli. Odvolací súd označil za nesporné, že žalobkyňa nedoručila do súdneho spisu žiadne písomnosti preukazujúce účinné doručenie výzvy žalovanej, nakoľko podacie hárky osvedčujú odoslanie zásielky, nie však jej dôjdenie do dispozičnej sféry adresáta; z uvedeného dôvodu neuplatnil ani zákonom predvídaný spôsob fikcie dôjdenia prejavu vôle podľa § 45 ods. 1 OZ. Svoje rozhodnutie založil na zrozumiteľnej argumentácii, že Zmluva o postúpení pohľadávky je podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. neplatná pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ), nestačilo v spore preukázať podanie zásielky na poštu, ale aj to, že pošta zabezpečila dôjdenie zásielky do dispozičnej sféry adresáta, čím mu bola vytvorená objektívna možnosť oboznámiť sa s ňou, s jej obsahom.

12. Z obsahu dovolania je celkom zrejmé, že žalobkyňa sa svojou argumentáciou existencie vady známostnosti snaží spochybniť aj právne posúdenie sporu odvolacím súdom (rovnaké námietky uvádza aj pri nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom podľa § 421 ods. 1 CSP), ktorá však aj v prípade jej opodstatnenosti by mala za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (k tomu pozri aj R 24/2017, 9Cdo/248/2021, 9Cdo/265/2021).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

13. Dovolateľka vyvodila prípustnosť dovolania v danej veci aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP. K posúdeniu dôvodnosti dovolania, (či dovolateľkou napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť, len ak sú splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania).

14. Relevanciu podľa § 421 ods. 1 CSP má právna otázka (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (§ 432 ods. 1 CSP), a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípadu) - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, sudy by

nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

15. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP je dovolateľ povinný konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Žalobkyňa v dovolaní namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v otázke, „či doručenie výzvy veriteľa do dispozičnej sféry spotrebiteľa preukázané podacím hárkom spôsobuje účinky riadneho doručovania do dispozičnej sféry". Z obsahu dovolania možno ustáliť to, že žalobkyňa sa nestotožňuje s právnymi závermi súdov nižších inštancií ohľadne preukázania doručenia výzvy na plnenie žalovanej, pričom v dovolaní tvrdí, že doručenie výzvy preukázala poštovým podacím hárkom, z čoho možno vyvodiť jej nesúhlas s právnym záverom odvolacieho súdu, že podací hárk nepreukazuje doručenie výzvy, teda nepreukazuje skutočnosť, že sa výzva dostala do dispozičnej sféry žalovanej. Podľa názoru žalobkyne sa mal odvolací súd odkloniť od právnych záverov vyslovených v rozhodnutiach dovolacieho súdu R 4/2021, 5Cdo/129/2010, 1ObdoV/63/2005, 5Obdo/2/2017 a rozhodnutia ústavného súdu I. ÚS 174/09.

16. Rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 4/2021 bolo pôvodne najvyšším súdom vydané v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5Cdo/36/2020; ide o rozhodnutie, z ktorého záverov vychádzali nižšie súdy pri posúdení otázky účinkov doručenia výzvy na plnenie. V tomto rozhodnutí dovolací súd konštatoval, že jednou z podmienok platného postúpenia pohľadávky banky na iný subjekt v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. je okrem písomnej výzvy banky aj omeškanie klienta trvajúce nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní, čo i len s časťou dlhu, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne, inak je postúpenie pohľadávky postihnuté absolútnou neplatnosťou právneho úkonu v zmysle § 39 OZ pre rozpor so zákonom. V otázke doručovania výziev pri zosplatnení úveru dovolací súd zaujal jednoznačný názor, že „konceptia Občianskeho zákonníka je postavená na dispozitívnosti väčšiny jeho ustanovení, pričom v mnohých prípadoch je ponechané na zmluvnej slobode účastníkov, akým spôsobom pre svoje záväzkové vzťahy zákonnú úpravu modifikujú. V súlade s ustanovením § 2 ods. 3 OZ si totiž účastníci môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchyľne od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 OZ vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchylnú dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením totiž zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Adresátovi právneho úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právneho úkonu nenastali bez toho, že mu to nebolo umožnené. Subjekt realizujúci právny úkon má na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky aj v prípade, že sa adresát vyhýba prevzatíu zásielky, príp. zmarí jej doručenie hoci i z nebanlivosti, (napr. zmenou doručovacej adresy bez oznámenia tejto skutočnosti druhej zmluvnej strane). Tu je potrebné poukázať práve na požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. Je potrebné si však uvedomiť, že v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať." Za podstatné považoval, aby adresát mal možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle odosielateľa, teda aby sa tento prejav vôle dostal do jeho dispozičnej sféry, pričom povinnosťou odosielateľa je preukázať doručenie prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta, (teda nie je nutné preukazovať doručenie priamo do vlastných rúk adresáta). Preukázanie takto definovaného účinného doručenia však nie je možné zamieňať s preukázaním odoslania prejavu vôle. Práve z tejto názorovej línie vychádzal aj odvolací súd vo svojom rozhodnutí, správne ich interpretoval a aplikoval na prejednávajú vec; tieto závery dovolacieho súdu sú v priamom protiklade s tvrdeniami žalobkyne v dovolaní.

17. Rovnako ani v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/129/2010, 1ObdoV/63/2005, dovolací súd nevyslovil také právne posúdenie vecí, ktoré by mohlo akokoľvek spochybniť právne závery vyslovené odvolacím súdom v napadnutom rozhodnutí. Dovolací súd sa v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/129/2010 zaoberal otázkou účinného doručenia vyhlásenia o zabezpečení bytovej náhrady nájomcovi a v tejto súvislosti konštatoval potrebu objektívnej možnosti nájomcu sa s týmto vyhlásením oboznámiť, avšak bez nutnosti túto objektívnu možnosť aj skutočne využiť. Predmetom rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1ObdoV/63/2005 bola zase otázka, či pri doručovaní pozvánky na valné zhromaždenie boli dodržané podmienky § 129 ods. 1 Obchodného zákonníka a rovnako aj podmienky upravené v spoločenskej zmluve. Čo sa týka rozhodnutí sp. zn. 5Obdo/2/2017 a I. ÚS 174/09, v nich bola riešená otázka odoslania podania, a nie jeho doručenia, preto odkaz dovolateľa na uvedené rozhodnutia je bez právnej relevancie z hľadiska ňou tvrdeného odklonu.

18. Dovolací súd záverom opakovane uvádza, že dovolateľ je zo zákona povinný nielen uviesť právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne (a vyložiť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia), ale tiež konfrontovať túto nesprávnosť s doterajšou rozhodovacou činnosťou dovolacieho súdu, lebo tomu patrí úloha zjednocovať rozhodovaciu prax súdov v civilnom konaní. Podľa toho je dovolateľ povinný vymedziť, v čom vidí splnenie predpokladov prípustnosti dovolania a pokiaľ dovolateľ uplatňuje dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, mal by v dovolaní uviesť, ktorý z predpokladov vymedzených v tomto ustanovení je naplnený a prečo. Dovolateľ je povinný jasne a zrozumiteľne vymedziť relevantnú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu a uviesť, v čom sa odvolací súd odchýlil od tejto relevantnej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V prejednávanej veci však žalobkyňa takto nepostupovala a odlišnú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej by sa mal odvolací súd odchýliť, nevymedzila. Rozhodnutia dovolacieho súdu, o ktoré žalobkyňa opiera dôvodnosť dovolania, žiadnym spôsobom nenapĺňajú definíčné znaky podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pretože v nich dovolací súd nevyslovil také právne závery, od ktorých by sa v prejednávanej veci odvolací súd odchýlil. Dovolací dôvod uplatňovaný podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP preto nie je prípustný, pretože neexistuje dovolateľkou tvrdený rozpor záverov odvolacieho súdu s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Dovolací súd opakovane uvádza, že žalobkyňa v dovolaní namietala nesprávne právne posúdenie vecí odvolacím súdom v otázke, či doručenie do dispozičnej sféry adresáta preukázané podacím hárkom spôsobuje účinky riadneho doručenia, pokiaľ je adresátom spotrebiteľ. Súd nižšej inštancie však boli názoru, že doručenie výzvy - oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, príp. inej výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nemali za preukázané.

19. Dovolací súd ešte v súvislosti s možnými úvahami o existencii tzv. ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (R 71/2018) upriamuje pozornosť na skutočnosť, že v skutkovo a právne obdobných veciach sa predmetnou otázkou dovolací súd zaoberal v celom súhrne vzájomne na seba nadväzujúcich rozhodnutiach: sp. zn. 5Cdo/133/2023, 1Cdo/68/2023, 3Cdo/39/2023, 2Cdo/182/2022, 9Cdo/295/2021, 7Cdo/70/2023, 4Cdo/186/2024, v dôsledku čoho je možné v nich vyslovené právne názory považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Vec prejednávajúci senát sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi vyslovenými v týchto rozhodnutiach a v okolnostiach posudzovanej veci na ne v celosti poukazuje. Na margo dovolateľkou preferovaného uznesenia z 29. novembra 2023 sp. zn. 4Cdo/90/2023, podľa ktorého „právny názor odvolacieho súdu, že žalobkyňa nepreukázala, že predmetné výzvy žalovanému doručila, keď neakceptoval podacie hárky o ich podaní na poštovú prepravu na adresu žalovaného, ktorými žalobkyňa doručovanie výziev preukazovala, nie je správny“ dovolací súd, teraz už v kontexte vyššie menovanej recentnej judikatúry najvyššieho súdu uvádza, že povinnosť predložiť vec veľkému senátu (§ 48 CSP) nevzniká, ak senát, nasledujúc ustálenú rozhodovaciu činnosť dovolacieho súdu sa dostáva do rozporu s iným, ojedinele vysloveným právnym názorom. Z citovaných rozhodnutí najvyššieho súdu (5Cdo/133/2023, 1Cdo/68/2023, 3Cdo/39/2023, 2Cdo/182/2022, 9Cdo/295/2021, 7Cdo/70/2023, 4Cdo/186/2024) vo vzťahu k preskúmvanej veci vyplýva, že otázkami nastolenými dovolateľom v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 432 ods. 1 CSP s dovolacím súdom zaoberal a zaujal k nim jednotné stanovisko (rozhodovacia prax dovolacieho súdu už viacej nie je rozdielna). Vec prejednávajúci senát najvyššieho súdu tak zdieľa názor súladný s absolútne väčšinovým názorom praxe dovolacieho súdu, že predloženie samotného podacieho hárku samo o sebe ešte nedokazuje, že došlo k dôjdeniu zásielky - výzvy a oznámenia aj do dispozičnej sféry žalovaného na

adresu uvedenú v zmluve o úvere, t. j. nepreukazuje, aký bol osud zásielky po jej odovzdaní na pošte. Aj keď na doručovanie zásielky prostredníctvom poštového doručovateľa nemá odosielateľ vplyv a dosah, ustanovenie § 45 ods. 1 OZ jednoznačne vyžaduje, aby prejav vôle došiel adresátovi - neprítomnej osobe. Nestačí teda v spore preukázať podanie zásielky na pošte, ale aj to, že pošta zabezpečila dôjdenie zásielky do dispozičnej sféry žalovaného ako adresáta, čím mu bola vytvorená objektívna možnosť oboznámiť sa s ňou a s jej obsahom.

20. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

21. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.